

GUNDER ANDERSSON **ser två moderna** **no-spel av Mishima**

När nu den fria gruppen Teater Satori sätter upp två moderna no-spel av Yukio Mishima – efter att tidigare ha försökt sig på Pasolini och Pirandello – gör man det i intimast möjliga miljö: Öppna Teatern på Blekingegatan 24. Några få bänkrader, en scenografi i svart. Det är som att gå på teater i en större garderob.

Och inget ont i det. Scenrummets täthet, den högt drivna stiliseringen, både i rörelseschema och apparition (maskartad sminkning, kala hjässor), ett oroväckande muller i bakgrunden skapar en suggestiv stämning. Helt enligt traditionen görs också de kvinnliga rollerna av män.

Båda dessa stycken, i Per-Erik Wahllunds översättning, handlar om kärlek och utnyttjande, om passionen som livskraft och livslögn och åtrån som alltings mått. "Hanjo" berättar om en kvinna som stämt möte med en man som aldrig kom, varvid hon blivit galen och tagits omhand av en annan kvinna.

När mannen slutligen dyker upp känner hon inte igen honom, bilden har tagit överhanden över verkligheten. I "Fru Aoi" möter vi en man som vakar vid sin sjuka hustru men som ändå har svårt att värja sig mot andras kärlek. Här ställs frågan var gränsen går mellan san-

Passionen **som livslögn** **och livskraft**

TEATER

KÄRLEKENS TIMME. Två moderna no-spel.
Författare: Yukio Mishima
Regi: Mikael Lidén
Scenografi: Jeanette Wiman
Skådespelare: Göran Svensson, Henrik Möller, Dan Raskler, Mikael Reuterberg, Leif Olberius
Teater Satori/Öppna Teatern, Stockholm

ningen som moralisk ordning och en annan sanning: det ständigt ropande blodets. När sveket övergår till att bli sin egen sanning.

En kärlekslängtan bortom allt förnuft, kroppens tal som överröstar själens. Så ser de motstridiga krafterna ut hos Mishimas gestalter. Det rör sig om det socialt förbjudna, destruktiviteten som granne med lyckan, men också drömmen som verklighetens korrelat och komplement. I allt detta för han tanken till Genet, alla olikheter till trots. Associationen förstärks av att alla roller görs av män. Den svartsjuka, äganderättsbesatta Jitsuko Honda – lysande gjord av Göran Svensson – må vara en lesbisk ragata, samtidigt blir atityden oberoende av kön.

Ensemblen spelar dessa stycken med föredömlig disciplin, varvid de plötsligt frambrutande känslostormarna får relief mot en lyrisk, närmast meditativ återhållsamhet. Förutom Göran Svensson vill jag gärna framhålla Henrik Möller som den sinnesförvirrade Hanako, spröd och onåbar i sitt eget universum.

Visst finns skönhetsfläckar, en tveksamhet i agerandet här och där. Ändå är detta Teater Satoris bästa föreställning hittills. Och dubbelt roligt att en fri grupp i dessa ekonomiska snåltider vågar sig på det exklusiva och experimentella.

Gunder Andersson